

Arrest

nr. 172 196 van 20 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad GENT, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Stad GENT, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen van 29 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. ENGELS, die loco advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 juli 2015 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in de opgaande lijn. Op 29 oktober 2015 nam de gemachtigde van de burgemeester van de Stad Gent een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

In uitvoering van artikel 52, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag

voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen ¹, die op 28/07/2015 werd ingediend door :

Naam : A. H. (...)

Voorn(a)m(en) : J. M. (...)

Nationaliteit : Jordanië

Geboortedatum : 13.04.1998

Geboorteplaats : Gent

Identificatienummer in het Rijksregister : (...)

Verblijvende te/verklaar te verblijven te : (...)

Om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarde bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie: geen Jordaans paspoort.

Gelet dat het verblijf van meer dan 3 maanden als ouder van een Belgisch minderjarig kind (hoedanigheid in te vullen : werknemer /werkzoekende/...) werd geweigerd aan de betrokkene en dat hij/zij niet gemachtigd of toegelaten is tot verblijf op een andere basis dient de betrokkene het land te verlaten binnen de 30 dagen, dit conform art. 51§1,3^e lid van het KB van 08/10/1981"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het voorzichtigheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 21, 40bis en 62 van de vreemdelingenwet, evenals van machtsoverschrijding. De verzoekende partij betoogt: *"Doordat de bestreden beslissing besluit tot weigering van het recht op verblijf. Terwijl er voldoende elementen aanwezig zijn om tot de gegrondheid te oordelen. Verzoekster is ouder van een Belgisch kind. Dit element kan niet betwist worden door DVZ. Uit het omstandig dossier blijkt dat verzoekster moeder is van een in België geboren kind houder van de Belgische nationaliteit; Dat door deze kennis DVZ een manifeste schending van artikel 21 van de Vreemdelingenwet verricht. Artikel 21 van de Vreemdelingenwet is duidelijk: (...). Verzoekster is moeder van Belgisch kind; Het is dan ook tegen de wet om te eisen dat verzoekster voor een administratieve formaliteit België zou verlaten. België kan niet eisen dat verzoekster het grondgebied zou verlaten. Het is dan ook duidelijk dat door het Belgisch minderjarig kind, verzoekster niet vermag een bevel te ontvangen om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing is dan ook genomen in strijd met het vermoeden van ontvankelijkheid en zonder gegronde motivatie."*

2.1.2. De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS 4 juli 1996, nr. 60.751, T.B.P. 1996, 698).

De bestreden beslissing is met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de reden dat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn van drie maanden alle vereiste documenten heeft voorgelegd aan het gemeentebestuur. Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit luidt:

"§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze Jean worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij geen bewijs van identiteit heeft voorgelegd zoals bedoeld in artikel 41, §2 van de vreemdelingenwet dat bepaalt:

"§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld."

De verzoekende partij betwist het determinerende motief dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort niet. De verzoekende partij beperkt zich tot de opmerking dat zij ouder is van een Belgisch kind. De kritiek van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij geen geldig Jordaans paspoort heeft neergelegd.

Uit een samenlezing van artikel 41, §2 van de vreemdelingenwet en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit blijkt dat de gemachtigde van de burgemeester van de Stad Gent niet op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar artikel 21 van de vreemdelingenwet, laat de Raad gelden dat deze bepaling uitsluitend betrekking heeft op ministeriële besluiten tot terugwijzing of koninklijke besluiten tot uitzetting. Terwijl de bestreden beslissing een weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) betreft. De verzoekende partij kan zich niet dienstig op een schending van artikel 21 van de vreemdelingenwet beroepen.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 35 WIPR en de artikelen 371, 373 en 374 B.W.. zij betoogt: *"Doordat de bestreden beslissing niet aan de ouders van verzoekster werd betekend, maar aan de minderjarige in persoon. Artikel 35, §1, tweede lid van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht: (...). De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid, BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid BW) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. G.E. 18 september 2006, n° 162.503; C.E. 4 december 2006, n° 165.512; C.E. 9 mars 2009, n°191.171). Hieruit volgt dat in het kader van onderhavig beroep, de ouders gezamenlijk dienen op te treden, hetgeen in casu ook gebeurde. Echter, het weerlegbaar vermoeden vereist dat elke betekening van een beslissing moet genomen worden ten aanzien van een minderjarige, moet betekend worden via tussenkomst van de ouders in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen. De bestreden beslissing werd genomen ten aanzien van een minderjarige, zonder rekening te houden met haar niet ontvoogde status en dan ook onterecht in haar eigen naam genomen en betekend."*

2.2.2. De verzoekende partij diende een aanvraag in voor de verblijfskaart als familielid van een Unieburger, zodat door de gemachtigde van de burgemeester van de Stad Gent werd besloten dat aan de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden diende geweigerd te worden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het loutere feit dat in toepassing van de regels van het ouderlijk gezag een beslissing met betrekking tot een minderjarig kind dient betekend te worden aan de ouders in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger, impliceert uiteraard niet dat in casu de gemachtigde van de burgemeester de bestreden beslissing had moeten nemen ten aanzien van de ouders van mevr. J. M. A. H.. Gelet op het feit dat door mevr. J. M. A. H. een verblijfskaart als familielid van een burger werd aangevraagd, heeft de gemachtigde van de burgemeester terecht geoordeeld dat ten aanzien van mevr. J. M. A. H. het verblijf van drie maanden diende geweigerd te worden.

Het gegeven dat de betekening van de bestreden beslissing gebeurlijk aan de ouders van mevr. J. M. A. H. had moeten geschieden, kan op zich de nietigverklaring van de bestreden beslissing niet verantwoorden. Inderdaad maakt de onregelmatige kennisgeving van een beslissing niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uit (cf. RvS 29 april 1980, nr. 20.300, Arr. RvS 1980, 596), en blijkt uit de vaste rechtspraak van de Raad van State dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig (zie o.a. RvS 24 augustus 1994, nr. 48.781 en RvS 19 januari 1994, nr. 45.694, R.A.C.E. 1994, z.p.). Het zou aldus van overdreven formalisme getuigen om de bestreden beslissing op de in het tweede middel vermelde basis te vernietigen, temeer nu de verzoekende partij niet aanvoert dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing zou zijn gebeurd, haar heeft gehinderd in haar mogelijkheden om de beslissing aan te vechten, hetgeen betrokkene ook niet redelijk kan doen, gelet op het tijdstip waarop zij het verzoekschrift neerlegde.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC